

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Mgr. L. H.**, zastoupený Mgr. Janem Blažkem, advokátem, se sídlem Riegrova 223/20, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. února 2015, č. j. DSH/15448/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. dubna 2016, č. j. 17 A 24/2015 - 55,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Plzně (dále též „magistrát“) shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu prvního zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Stalo se tak rozhodnutím č. j. MMP/225303/14 ze dne 22. října 2014. Žalobce měl podle zjištění policie dne 28. dubna 2014 v 9:50 hod. řídit osobní motorové vozidlo Škoda Octavia RZ X na pozemní komunikaci II. č. 180 u obce Plzeň na křižovatce s dálnicí D5 a měl za jízdy držet v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení – mobilní telefon tmavé barvy. Tím měl žalobce porušit § 7 odst. 1 písm. c)

zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta 1 500 Kč. Žalobce měl za to, že jeho vina nebyla v řízení prokázána, proto podal proti rozhodnutí magistrátu odvolání. Žalovaný jeho odvolání zamítl. Žalobce nebyl úspěšný ani s žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“); ten žalobu zamítl rozsudkem uvedeným v návětí.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[2] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. První skupina kasačních námitek se týká použití úředního záznamu o přestupku jako podkladu rozhodnutí – podle stěžovatele správní orgány s touto listinou nepřípustně nakládaly jako s důkazem, nahradily jím výpověď svědka Š. (jednoho z policistů) a když už k němu přihlížely, tak nesprávně pominuly rozpory mezi ním a výpovědí svědka B. (druhého z policistů). Jako nepřípustný důkaz hodnotí stěžovatel i oznámení o přestupku, neboť je nepodepsal a mohlo být tudíž dodatečně doplňováno. Dále se stěžovatel ohrazuje proti tomu, že správní orgány vyhodnotily jako účelovou jeho výpověď, podle níž nedržel v levé ruce u ucha mobilní telefon, nýbrž si touto rukou podpíral hlavu a držel v ní krabičku bonbónů obdobného tvaru. Poukazuje též na to, že policisté jako svědci nepopsali ani tvar a barvu telefonu, ani způsob jeho držení, což snižuje věrohodnost jejich výpovědi. Nevěrohodnost policistů dále stěžovatel dovozuje z toho, v jaké rychlosti jeho vozidlo míjeli, a vytýká správním orgánům i krajskému soudu, že odmítli provést důkaz rekonstrukcí celé události. Nebyly provedeny ani žádné důkazy k tomu, zda policista B. není odměňován v závislosti na množství jím odhalených přestupků. Na zaujatost policistů, kteří v daném případě vystupovali jako svědci, usuzuje stěžovatel též z toho, že po něm vyžadovali, aby vykonal dechovou zkoušku na alkohol poté, co odmítl projednání přestupku v blokovém řízení. Konečně stěžovatel brojí též proti tomu, že jako přitěžující okolnost při stanovení výše sankce byl hodnocen fakt, že most, na němž mělo k přestupku dojít, je dopravně frekventovaný, ačkoliv podle výpovědi policistů v dané době daným místem neprojíždělo žádné další vozidlo krom stěžovatelova.

[3] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na stručné a obecné konstatování, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí, přičemž odkazuje na své napadené rozhodnutí a na svá vyjádření před krajským soudem. Jelikož vyjádření žalovaného nepřineslo žádné nové skutečnosti ani argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[5] Jak uvedl ve svém rozsudku krajský soud, stěžovatel v žalobě prakticky jen zopakoval odvolací námitky, s nimiž se již vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Krajský soud shledal odůvodnění odvolacího rozhodnutí přesvědčivým, ztotožnil se s ním a stručně se vyrovnal s jednotlivými žalobními body. Totéž lze říci o kasační stížnosti.

Také zde stěžovatel jen opakuje již dříve vypořádané námitky, aniž by připojil jakoukoliv novou argumentaci či polemiku se závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud tedy uvádí, že se ztotožňuje s vypořádáním stěžovatelových námitek, jak je provedl žalovaný a následně krajský soud. Proto bude na jednotlivé námitky reagovat jen stručným doplněním toho, co již bylo ze strany státní moci stěžovateli sděleno v předcházejících řízeních.

[6] Správní orgány v dané věci postupovaly zcela v souladu se zákonem, neboť na ústních jednáních vyslechl magistrát postupně oba policisty. Úřední záznam sloužil pouze jako další podklad pro rozhodnutí za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují, což by snížilo jejich věrohodnost. Takové použití úředního záznamu jako tzv. jiného podkladu pro rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem (srov. § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Vyloučeno by bylo užití úředního záznamu jako důkazního prostředku k nahrazení ústní výpovědi svědka nebo jeho čtení namísto výpovědi (srov. § 137 odst. 4 správního řádu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. září 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS). K ničemu takovému však v projednávané věci nedošlo, jelikož oba svědci byli řádně vyslechnuti. Výpověď svědka Š., že si na danou událost již nepamatuje a odkazuje na úřední záznam, nebyla hodnocena k tíži stěžovatele, rozhodující byla výpověď svědka B. Údajné rozpory mezi výpovědí svědka B. a úředním záznamem hodnotí Nejvyšší správní shodně s krajským soudem jako uměle vykonstruované. Svědek B. pouze ve své výpovědi upřesnil, oproti úřednímu záznamu, že při otáčení policejního vozidla za vozidlem stěžovatele jej na krátkou dobu ztratil z dohledu, což však nezabránilo jeho následné identifikaci.

[7] Pokud jde o oznámení o přestupku, i to bylo jako důkaz použito zcela korektně. Žalovaný a krajský soud odkazovali ve své argumentaci pouze na fakt, že na druhé straně oznámení o přestupku je uvedeno „nesouhlasím“, dále proškrtnuto a bez podpisu přestupce (což stěžovatel nezpochybňuje). Z této a z dalších skutečností dovodili, že procesní obrana stěžovatele byla účelová, neboť tvrzení, že telefon měl v autě na nabíječce a v ruce držel krabičku s bonbóny zaměnitelnou tvarem s mobilním telefonem, neuplatnil ihned při zjištění přestupku, ačkoliv by měl možnost obě věci policistům na místě ukázat, pokud by jeho procesní obrana byla pravdivá. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Účelovost výpovědi stěžovatele plyne i z faktu, že vysvětlení s krabičkou od bonbónů uplatnil až při druhém ústním jednání. *Cum grano salis*, i obecná lidská zkušenost napovídá, že není žádný rozumný důvod si krabičku s bonbóny přikládat k uchu, ani podpírat si hlavu rukou, v níž člověk cokoliv drží.

[8] Věrohodnost výpovědi svědka B. podle Nejvyššího správního soudu nijak nesnižuje to, že si nevybavil tvar a barvu stěžovatelova telefonu. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 22. května 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, podle něhož je nutno vzít při hodnocení výpovědi policisty v potaz časový odstup od popisované události a předpokládané množství případů, které mezitím tento policista ve službě řešil (v citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud vyrovnal i se stěžovatelem odkazovaným rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. července 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86). Způsob držení telefonu naopak svědek B. popsal zcela dostatečně – v levé ruce a přímo na levém

uchu, přičemž že jde o telefonní přístroj, poznal svědek zhruba podle jeho tvaru. I další indicie zaujatosti policistů, na něž stěžovatel poukazuje, se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako nepřesvědčivé. Tvrzení stěžovatele, že policisté jej podrobili dechové zkoušce až poté, co odmítl podepsat pokutový blok, je v rozporu s tím, jak sled událostí vylíčil svědek B. Ačkoliv stěžovatel kladl svědkovi při ústním jednání řadu otázek, nevyužil možnosti jej konfrontovat se svým tvrzením o údajném šikanózním jednání policistů během kontroly. Nadto nutno společně s krajským soudem podotknout, že dechová zkouška je krátká a je standardní součástí silniční kontroly. Pokud jde o pochybnosti stěžovatele o tom, zda policisté, kteří svědčili v jeho případě, nejsou odměňováni v závislosti na množství odhalených přestupků, svědek B. to v odpovědi na stěžovatelův dotaz popřel a správní orgány ani soud neměli k dispozici žádné indicie, že by tomu mělo být jinak, než svědek tvrdí. Nelze tedy než souhlasit s krajským soudem i v tom, že skutek byl stěžovateli dostatečně prokázán, a bylo by tudíž nadbytečné provádět důkaz rekonstrukcí události.

[9] Pokud jde o hodnocení přitěžujících okolností, správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení, jestliže přičetl stěžovateli k tíži, že se dopustil přestupku na místě, které obvykle bývá dopravně frekventované, tj. na mostě, který převádí silnici druhé třídy přes dálnici, a to bez ohledu na to, že v době spáchání přestupku zde byla frekvence dopravy nízká.

[10] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu